

ZDRAMILI

Tudi med boksarji bo treba _____ marsikaj izl

Le z dobro pripravljenimi prireditvami izvežbanih borcev bo mogoče k tej lepi, toda težki in naporni panogi športa privabiti množice naše mladine, kar je treba nato nuditi solidno in pravilno šolo.

MARGERY MILLER:

Joe Louis

Zdaj so čakale Louisa počitnice. Sklenil je, da bo ostal na oddihu vse dotlej, dokler mu dnevi ne potečejo. Po kratki okrepitvi v Atlantic Cityju, kjer je obnovil svoje znanje pri igranju golfa, je odšel k Marju v Chicago. Zaupal ji je svoj načrt o oddihu in se tolažil s sončnimi tedni, ki jih bo preživel kot preprosti Joe Barrow. In res. V soncu počitku je preživljal svoj dopust vse do 16. oktobra. Tega dne je prejel poziv vojaškega urada, v katerem se zahtevali, naj se nemudoma zgloši na poveljstvu, da se bo videlo, če je sposoben udeležiti se enoletnih vojaških vaj. Joe, ki ni bil gluh za vesti o drugi svetovni vojni, katere je zajela skoraj vse Evropo, in za grozodejstva fašistične Nemčije, je na vojaškem naboru izrekel pomembne besede, ki so preko tiska hitro prodrlle v javnost. Neki reporter je Louisa namreč vprašal, če želi služiti v konjenici, ker je znan kot navdušen jezdec. Louis je temu človeku odgovoril brezbrizno: »Čudno, ali tudi tukaj človek izbira?»

Svoj zadnji predvolilni govor je imel Joe v Chicagu. Čeprav je že na poti tja prejel obvestilo, v katerem so mu gangsterji grozili, naj se ne prikaže v mestu, se je kljub temu pojavil na govorniški tribuni.

V Celju je dovolj
smučarskega naraščaja

Strelistvo se v Mariboru uspešno razvija

in vstopnega v posameznika
strelca, da se resno posvetijo treningu
da bi dosegli formo za reprezentiranje
svoje družine v reprezentančni ekipi.
Na ta način je podana podlaga še več-
jemu razvoju strelskega športa, in je
Maribor s tem sistemom prvi prišel
orati strelsko ledino.

Pravilna rešitev snajperske naloge

Prvi snajper se je vlegel, drugi pa ga je lepo pokrila z mrežo. V tla sta zataknila še

*

Strelska zveza Slovenije je prejela več rešitev. Vse so se zadržale le na merjenju in zato nobena ne zadovoljuje. Najbolje je še rešitev tov. Brajkovića Ivana, člana strelske družine »Bratstvo« iz Jesenic, ki prejme 100 kom. Mauser nabojev. — Prva in druga nagrada se ne podelita.

NEKAJ NOVIC iz Kočevja

Minuli teden je bila v Kočevju v telovadnici »Partizana« predelava vaj vseh od delkov. Predelavo vaj so vodili instruktorji okrožja iz Ljubljane. K predelavi vaj je prišlo tudi deset članov in članic iz Ribnice. Predelava je imela velik uspeh. Požrtvovalni instruktorji so dali dober temelj vsem oddelkom za nadaljnje delo. — ko.

V Kočevju so se športniki vključili v „Partizana“

OBVEZNICI PREDVOJAŠKE VZGOJE
SO TEKMOVALI NA SMUČEH

Pretekli ponedeljek je bilo na Bledu tekmovaljevanje pripadnikov LM in obveznikov predvojaške vzgoje v veleslalomu. Na startu se je zbralo 20 tekmovalcev, zmagal je Vovk Mirko pred Čukom Dragotom.

»Današnje srečanje je bilo sila klavrno. Res je, da sem jezen samega sebe, ker ni prišlo do lepšega in 'trejšega izida.«

Planica, 21. marca. Nedvomno so od vseh smučarskih disciplin za občinstvo najmilkavnejši skoki. Letošnje državno prvenstvo smo pričakovali s posebnim zanimanjem, ker smo bili prepričani, da bo tekmovanje zelo burno in ker smo vedeli, da so predvsem naši mednarodni tekmovalci vso zimo pridno trenirali, še več pa nastopali na raznih skakalnicah v inozemstvu.

(Janko Rus, Bled) 173.4 (43 in 41.5 m), 14. Krznarič Mato (Dovje-Mojstrana) 171.5 (38 in 39.5 m), 15. Javornik Ivo (Krim Lj.) 170.4 (41 in 38.5 m), 16. Černe Vid (Kranjska gora) 166.7 (40.5 in 40.5 m), 17. Jašovec Jože (Enotnost) 166.3 (36 in 40.5 m), 18. Trpinč Milan (Kamnik) 165.8 (38 in 38.5 m), 19. Dvoržak Franta (Lokomotiva, Zagreb) 165.2 (38.5 in 40 m), 20. Urbanc Lado (Enotnost) 162.9 (41.5 in 38 m), 21. Bačar Božis (Krim) 158.3 (36.5 in 37.5 m), 22. Leben Ac (Krim), 23. Šunkar Ernest (Kamnik) 154.8 (34.5 in 37 m), 24. Stanočnik Matevž (Triglav Lj.) 152.6 (34.5 in 36 m), 25. Arh Franc (Bohinja) 151.2 (36.5 in 39.5 m), 26. Milosavljevič Rata (Železnik, Bgd.) 144.8 (34 in 35 m), 27. Bohinc Šrefan (Bohinja) 144.5 (34.5 in 35.5 m), 28. Erman Tone (Št. Vid) 143.4 (34 in 35.5 m), 29. Lazič Arsenije (Slavija, Bgd.) 142.9 (33.5 in 36.5 m).

A black and white photograph of a skier in mid-air, performing a jump. The skier is wearing a dark suit and a bib with the number 10. The background is a light, textured surface.

Nov atletski klub v Mariboru

Leto bo predan svojo namenu novozgrajeni fizikulni park v Ljudskem vrtu, v katerem se nahaja tudi prekrasno tekališče in ostale naprave za atletiko. Koristnik fizikulnega parka, aglini MSK »Branik« je zaradi tega klenil povečati svoje delo tudi na atletsko polje in ustanovil svoj atletski klub. Posrečilo se mu je že pridobiti priznanega strokovnjaka tov. Zdenka Vahtarja, zagotoviti si potrebnega materiala sredstva ter izvesti potrebne organizacijske ukrepe tako, da se bo u članovni občni zbor AK Branika lahko vršil že te dni (v pelek, 21. marca 1952, ob 18. uri v Domu v Ljudskem vrtu). Za novi klub vlada veliko zanimanje med mladino in odraslimi. Zdrava konkurenca klubu Železničarjev bo nedvomno koristila nadaljnjemu razvoju zdrave in lepe atletske panoge v Mariboru. Pohvaliti moramo funkcionarje Železničarja, ki so z veseljem obljubili živahno sodelovanje in podporo novemu klubu, kar dokazuje polno razumevanje za pravilno delo v fizikulturi. Branik pa bo sigurno v velikem številu svojega članstva našel dobre in preizkušene delavce, ki jim bo nedvomno uspelo privabiti v svoje vrste široke množice ter pričeti z načrtnim delom.

Lepa igrišča v Ljudskem vrtu bodo kmalu oživila in med številnimi

Skakalci so nastopili „inkognito“

V inozemstvu običajno ne objavljajo imen skakalcev pri startu, in sicer zaradi pomanjkanja časa in pa zato, ker gledalci ime lahko vidijo na startni listi. To ne vstane smo tudi mi danes preizkusili in tako gledalci (beri: šolska mladina), ki niso imeli startne liste, niso vedeli, kdo leti po zraku. Šele po končanem skoku smo zvedeli za ime skakalca in za dolžino ter očno skoka. Pravijo, da ta način blagodejno vpliva na sodnike, ki se ne ustrašijo zvenčih imen in lahko tako v miru presodijo vsak skok. Nek strupen jezik je dodal, da bi bilo dobro, če bi imeli skakalci še maske in morali biti vsi enako oblečeni. Tako bi sodniki imeli idealne pogoje, gledalci pa bi morali skakač spoznati v zraku po njegovem stilu. (Kako važno bi bilo, če bi imel skakalec noge na X ali na O!) No, pa se potolažimo s Schopenhauerjem, ki pravi, da vse novosti preživljajo tri faze: v prvi se nam zde absurde, v drugi verjetne, v tretji pa same ob sebi razumljive.

Letos je mnogo manj modrih puloverjev, ki so bili tako značilni za funkcionarje planiškega tedna prejšnjega leta. Res je, da je letos na programu samo skakanje, vendar se je pokazalo, da je ogromno število funkcionarjev, ki predstavljajo organizacijo organizacije, samo balast.

V znamenju splošne štednje so bile tudi nagrade za državno prvenstvo bolj skromne, diplome, ki naj bi jih dobilo prvih deset zmagovalcev, pa še niso bile dotiskane. Pravijo, da bodo malo kasneje in zato bolj solidno...

Cim pride planiški teden, se pivo v Planici podraži za 10 din, safalade za 20 din itd. Neokusno, posebno če pomislimo, da so gostje predvsem šolska mladina.

Marsikdo se je vprašal, kako to, da je bilo državno prvenstvo na 50-metrski skakalnici in ne na 80-metrski. Pravijo, da pridejo na državno prvenstvo tudi smučarji iz drugih republik, za katere bi bila 80-metrski pretežka. Drugič lahko nastopijo tudi tisti, ki ne pridejo ob drugih prilikah skupaj z boljšimi in tako nimajo priložnosti doživeti tiste tekmovalne »atmosfere«. Tisti pa, ki mislijo, da na taki 50-metrski skakalnici boljši ne morejo pokazati vsega znanja, se motijo, kajti kdor je dober na 50-metrski, bo najbrž tudi na 80-metrski skakalnici. Umestno pa bi bilo, da bi bili trije skoki, kajti število skakačev ni bilo preveliko.

Odlična je zamisel, da nastopijo tudi mladinci pred občinstvom. Prav lepo jih je bilo videti skupaj v družbi zasovčev in tako smo lahko primerjali, kako daleč so prišli. Mladinci so dobri in jamčijo, da bomo v skokih boljši. Manjka jim samo družbe boljših skakačev, ob katerih bi dobili rutino. Trener bi rekel, da jim manjka tako imenovani »psihični doping«, pod katerim razumemo družbo boljših tekmovalcev.

»Le zakaj neki?« boste vprašali. Čisto enostavno, kajti čim starejši postaja, tem boljši je.

Naj izdam še njegov jubilej, ob katerem ne vemo, ali bi se smejali ali jokali. Petnajst let je namreč že v državni reprezentanci in je še vedno nenadomestljiv. Reprezentant je postal leta 1937 in od takrat naprej ima permanentno legitimacijo za državno reprezentanco. Ob njegovem jubileju se lahko vprašamo, ali smo napredovali ali nazadovali? Nili eno niti drugo, izgleda, da smo obstali tam, kjer smo bili pred pelimi leti. Avstrijci so pa medtem precej napredovali. Skakalci se pač ne bi smeli priloževati, češ da nimajo pogojev kot alpski smučarji, ki so navezani na žičnice. Mi smo redka dežela na svetu, ki ima skoraj toliko skakalnic kot skakalcev. Manjka nam samo oprema za mladince, potem pa je treba spet navili »Trening, trener, tehnika, taktika.« Bojime se, da bomo kmalu v »Poletu« prinesli oglas, v katerem išče Smučar. ska zveza Slovenije človeka, ki bi gramofon navil.

Pred domom v Planici plapolajo zastave Finske, Norveške, Švedske, Nemčije in Sv. cke, torej tistih držav, katerih tekmovalci ni na startu. Ne vem, ali te zastave plapolajo v prijeten spomin tistim, ki so včasih prišli ali pa so samo vaba za fotografe z barva- stnim filmom. Skoraj zaskrbel me je ob- gledu na te zastave, češ, prireditev bo zelo »nobela«, jaz pa brez smokinga. No, kasneje sem videl, da ne bo take zadrege.

Kot vedno so se obiskovalci vadili v spoznavanju zastav. Sitnosti jim delajo zastave nordijskih smučarskih »velesil«, zato kratak nauk. Finska ima moder križ na belem polju, Švedska zlat križ na modrem polju, Norveška pa moder križ na rdečem polju.

Planiska prireditelj ne bi imel tistega mednarodnega vzdušja, če ne bi prišel Franta Dvoržak. V petek je postal prvak republike Hrvatske za leto 1952 in tako gre od leta 1937 vse do danes. Izgleda, da bo še nekaj let hrvatski prvak tudi v bodoče. Ko je pristal na 40 m pri drugem skoku na državnem prvenstvu, je nadzornik doskočišča opazil dekleta "Ploskajte, saj to ni več manj, ampak že precej večje". Dekleta pogledajo debelo na ploskajoče "Nadzirnik doskočišča pa po končanem aplavzu dostavi: "Ubijte ga, sicer prej ne bo odnehals."

V resnici ni tako, da bi Franta kar 30 let skakal. Star je, a skaka je 37 let, kar je šviti še, ne zadostuje pa za kategorijo 1. interklasne 2a. Franta še danes skoči preko 6 m v daljino, preplava 120 m prsno v 3:10, vrti ve letoce in je med drugim tudi pilot-lovec. Ima pa grenak spomin, ki izvirja še od takrat, ko je šel prvič čez veliko 120-metrsko skakalnico. Tiskarski škrtar je pomotoma takrat objavil, da je šel čez hrvatsko skakalnico prvi mamut namesto, da je šel prvi Hrvat čez mamutsko skakalnico. Od takrat naprej se je Franta tudi takole predstavil: »Franta Dvoržak, 120 m v Planici, dvakrat na 60 m, je svetek sta imela Polada in Klavne, prvi deček, drugi deček, prvi škrtar, drugi škrtar in jima ploskali. Franta, drugi deček ti obleči rdeč dres, pa nadzorniku doskočiš, ne bo treba opozarjati deklet. O, Franta, saj poznaš tisto: »Če bi vedeli, da prideš Ti. bi Ti spekli kolač, velik kolač, masten kolač.«

Na isteku je lep prizor za fotografa. Smučar, ki se drži smeravo, in ki ima smuč štirikrat večje kot je sam. Drži se kisle najbrž zato, ker še nima dosti razumevanja do športne discipline svojega očeta Roglja, ki v varni bližini opazuje tisto, kar ima tako rad: svojega sina in smuči. Klančnikov »hlačan« je na isteku in ko zdrsi oče iz skakalnice, zahteva: »Oči, dilo sem, da bom gor sedel!« Pa še drugi očetje so danes tu, tako Javornik, Pranta, Pribošek, Finžgar, Rožič. Da, skoraj manj dela bom imel, če nastejem tiste, ki niso očetje. In kaj se iz tega učimo? Da skakanje ni nevaren šport, vsaj na Bloudkovih skakalnicah ne, kajti če bi bilo, bi vsak pred startom pomislil: »Žena, otroci...«

Ljubljanski firbec me je gnal za Bradlom in Planckom na slalomišče. Za naše prilike res redek pojav, da gre skakač na slalomišče, v inozemstvu pa je to del skakalčevega treninga ali če to ne pa vsaj sredstvo proti monotoniosti treninga. Naši skakalci tega ne poznajo in se včasih zadovoljijo samo s tremi skoki na dan in bosta. Se terenskih smučarj nimajo vsi! Kaj pa kondicija, elastičnost, občutek za ravnotežje itd.?

Planec je mlad dečko, ki veliko obeta. Pred dvema letoma je padel v Obersdorfu tako nesrečno, da precej časa ni prišel k sebi. Videl sem, da ni samo dober skakač, ampak da je še boljši slalomist. Smuča tako lepo, da bi v Ameriki dobil ponudbo za televizijo. Prožen in elastičen je kot pero.

Mrzel veter je pihal na sodniškem stolpu v soboto dopoldne, ko je bil na vrsti Wesgemann. Odličen odziv, let in telemark. Sodniki se spogledajo in priklajo. Takrat pa prileti Finžgar na sodniški stolp in maha z rokami: »Duš, pogledjte, s tem sem delil mesto v Willingenu!«

Da, Rudi, res si moral odlično skakati, toda oprosti »Poletus, da je bil naslov tako droben. Se le po današnji tekmi vemo, kdo si Ti. Zadnje čase nas torej prežeo ven« v inozemstvu Prvan, inž. Bonacič in Finžgar. Veš Rudi, Tvoje slike iz Obersdorfia, ko se Ti kadi iz zadnjega dela hrbta pa ne morem objaviti, ker je klišarna že zaprta.

0 starih in modernih olimpijskih igrar

V tehničnem pogledu predstavljajo te igre znaten korak naprej, kljub temu, da rezultati v atletiki v primeri z današnjim stanjem seveda še niso na mednarodni višini. Zanimive pa so te igre tudi zato, ker so na njih zadnjič tekmovali v disciplinah, ki jih danes ne poznamo več. Tako so na primer tekmovali samo v eni disciplini, ki spada med teke na dolge proge, in pretekli 8.047 m. Tekmovali so tudi na progi, dolgi 4.828 m in sicer po moštvih. Metali so tudi disk na grški način in kopje na dva načina: s prijemom v sredini in s pošujbnim prijemom. Vsekakor je dober rezultat teka na 800 m 1:52.8, skok v dalj 7.48, v višino 190, v dalj z mesta 3.33 ter 157 cm v višino z mesta. Tudi plavalni rezultati bi vzbudili danes med plavalci zavist; v današnjih razmerah bi si z 1:05.6 lahko priborilo zlato olimpijsko kolajno na 100 m prosto na tisoče kandidatov. Slične kvalitete so tudi ostali rezultati. V olimpijski štafeti je na primer rezultat zmagovalne štafete znašal skoro 11 minut. V tej zmagovalni angleški štafeti najdemo tudi ime Radmilovič, ki je takrat študiral v Londonu in tekmoval za Anglijo. Na splošno so si zlate kolajne v glavnem razdelili med seboj Amerikanci in Angleži, vmes pa jih je nekaj že šlo na Švedsko, Francijo in prvič celo v Nemčijo.

Naslednje olimpijske igre tvorijo v razvoju športa novo razdobje. Predvsem so že na zasedanju komiteja v Londonu postavljali vprašanje, koga bo doletela častna naloga, da izvede igre v letu 1912. Komite je imel pri tem težko nalogo, kajti tiste države, ki bi bile materialno in organizacijsko najbolj sposobne (Amerika, Anglija, Francija), so igre že izvedle in je bilo treba zato poiskati novih kandidator. Na tihem so si največ upanja ustvarjali Nemci, toda na seji olimpijskega komiteja leta 1909 so morali priznati, da teren v Nemčiji za izvedbo olimpijskih iger, t. j. največjega sportnega tekmovanja na svetu, še ni primeren. Nesoglasja z nemško turnersko zvezo, kljub nekaterim delnim uspehom, še niso bila odstranjena in kar je še važnejše, nemški športniki so morali priznati, da so na polju telesne vzgoje turnerji močnejši od njih. Ker ti niso priznavali nobenega mednarodnega tekmovanja, bi bil uspeh olimpijskih iger dvomljiv, zato se je komite odločil za naslednjega pretendenta, Švedsko. Kar se športne misli tiče, na Švedskem ni bilo težav. Sicer so tudi Švedi, kot še danes, delili svojo telesno vzgojo med dve grupi, med Lingove telovadce in med športnike. Švedski telo-

vadi pa niso bili tako ozkosrčni kot nemški in tako so švedski športniki lahko mirno sprejeli obveznost, da uspešno izvedejo igre. Problem pa je bil spet stadion, Stockholm je premogel eno samo igrišče, ki je sicer v danih razmerah zadostovalo za domače razmere, za izvedbo olimpijskih iger pa vsekakor ne. Treba je bilo zgraditi novo igrišče in Švedi so se potrudili, da bi bilo v vseh ozirih primerno. Vlada in dinastija sta pokazali za stvar veliko zanimanja, popustili pa sta takoj, ko so športniki postavili na dnevni red vprašanje denarja za stadion. Zadevo so rešili tako, da so priredili veliko loterijo, k čemur je vlada prispevala manjši del, nakar so pričeli igrišče graditi. Prvenstveno paznjo so posvetili arhitektoniki igrišča. Igrišče ni zgrajeno tako, kot smo jih vajeni danes, temveč je ograja s prostorom, kjer se nahajajo tribune, na zunaj podobna stari normski trdnjavi, zgrajeni iz svega granita. Stamba zato na zunaj vzbuja mračen vtis, kljub temu pa so bile športne naprave na igrišču za tedanje razmere odlične. Zanimalo vas bo, da je bilo tekašče dolgo le 383 m in so zato ogli nogometnega igrišča ležali v tekašči. Kljub temu je bilo na njem dovolj prostora za številne udeležence. Poskrbeli so še za ostale naprave: plavališča, borilnice za sabljanje, jahanje in tenis, ki so jih zgradili v neposredni bližini glavnega stadiona in tako je bila stvar na zunaj izvedljiva. Zanimanje med raznimi narodi je bilo veliko, v zvezi s tem se prvič pojavi v zgodovini olimpijskih iger zaskrbljenost posameznih narodov, da jih ne bi moglo na igrišču sodniki na ta ali oni način opehariti za sportne uspehe. Švedski olimpijski komite je leta 1911 izdelal propozicije, kjer so na primer v atletskih disciplinah prvi vpeljali discipline, kot jih poznamo na tekmovanjih, še danes. Udeleženci so se s tem strinjali, dolgotrajen prepir pa se je razvil glede sodnikov. Švedi so si jih lastili za sebe ter motivirali stvar s utemeljitvjo, da tekmujejoč države tudi na antičnih igrah niso vodile helanodikov s seboj, temveč so sodniški posel opravljali tam stalni sodniki domačini. Po švedskem mnenju je bilo to praktično tudi zato, ker so se sodniki lahko za svoj posel dobro pripravili, medtem ko bi tuji sodniki stopili na igrišče nepripravljeni, kar bi tekmovanje verjetno lahko oviralo. V tem prepiru so zmagali Švedi in uveljavili svojo voljo, pri čemer pa so že v naprej ustvarili ozračje nezaupljivosti med tekmovaki. Druga sporna točka, ki je tudi vzbudila mnogo prahu, je bilo število udeležencev, ki so se lahko prijavili za konkurenco.

Nekaj o sabljaškem športu v Celju

Brez dvoma je sabljanje najslabše razvita športna panoga v Sloveniji, kar po vrednosti tega športa vsekar ni zdrav pojav. Poleg Ljubljane in Maribora je Celje tretje mesto in zadnje, kjer se sabljanje v naši republiko goji. V stari Jugoslaviji je Celje že imelo bogato tradicijo v tem športu, po letu 1945 pa je bilo treba začeti znova. Šele v l. 1947 z nastankom Kladivarja, so se vneli za ta šport redki srednješolci. Do l. 1949 pa je sekcija živorazila, ker mladina ni imela pravega organizacijskega vodstva. V zadnjih 3 letih je sabljaški šport dobival v Celju vedno globlje korenine. Sedaj so sabljači združeni v samostojnem klubu Kladivarja in predstavljajo 35 aktivnimi člani zdrav in čvrst kolektiv. Preuranjeno bi bilo govoriti o že visoki kvalitetni stopnji članstva, čeprav na zadnjih tekmovalnih že prihaja do izraza. Vodstvo kluba polaga večjo važnost na sistematično redno vadbo in na organizacijo tekmenskih šol v klasičnem sabljanju, ki jih vsako leto obiskuje lepo število mla-

